

Білий день на хуторі близь слободи Бузьки

Марко Східняк

*Єдиний досить середній по пристойності епізод із книги **Графство укрів "Фарана"**, за що, власне, і виокремлений в оповідання в рамках епопеї **Біля Світового океану***

Марко Східняк

БІЛИЙ ДЕНЬ НА ХУТОРІ БЛИЗЬ СЛОБОДИ БУЗЬКИ

Альтернативна історія. Оповідання.

Гризня і виск собачого весілля.
Жадливий крекіт любострасних жаб.
Ряхтить світилки між кути й бугилля, –
Підступна путь загрозливих приваб. Микола Бажан.

Досить кручена рівнинна річечка Литава таки привела його до мети. Високотравна пампа тут замінилась досить обширними гайками низьких дерев білого чаньяру та мескіту, та досить високих чагарників дискарії й баккарису. Коли на хутірку озвались собаки, граф вернувся трохи назад, до копичок сіна зовсім біля гаю. Напоївши у річці і спутавши коня, пустив того на нескошену сторону левади.

Проснувся вже повним днем і то від того, що жіночій голос мугикав поблизу пісню. Трохи відхиливши сіно, граф одним оком побачив жінку, що сиділа на ослінчику, який мигцем побачив ще вночі. Дитина крутила голівонькою та ніяк не могла взяти сосок. Жінка, лице якої затіняла низько насунута хустка, мала вік десь помітно за тридцять. Ніжно-рожева ареола груди, що підійшла б більше дев'ятнадцятирічній мамі первістка, пішла сиротами, бо ранок був прохолодний. Трохи роздратованими рухами мати сховала захололу цицьку та відкрила другу, яку негайно взяла дитина, і вернулась до того ж мотиву.

Поки тісто замісила,
Поки тісто замісила,
Свиня двері прокусила.
Гуляю я, ух, гуляю я!
Поки двері залатала,
Поки двері залатала,
Свиня тісто похватала.
Гуляю я, ух, гуляю я!
Поки свиню виганяла,

Поки свиню виганяла,

А дитя із печі впало.

- Гуляю я, ух, гуляю я! (народне) - проспівала жовтокоса Одарка, зсмикнула з голови хустку і лукаво глянула на копицю.

- Та це ж вона і концерт по заявкам, - глухо, з відтяжкою, запрацювало серце приїжджого.

Він збирався вискочити з свого лігва, але білявка злякано озирнулась і приклала палець до вуст. Нянька забрала дитину, а хазяйка почала зривати стиглі томати на латці, розташованій понад річечкою, для зручності поливу. Рожеві плоди поодинокі світилися серед зелені, ще не настав час масового збору. Всеволод обійшов здаля латку. І коли збиральниця наблизилась до прирічній гушавині одним порухом затягнув її туди.

Біль пульсувала, синхронно його рухам. Але це була не його біль. Простягнувши руку, Всеволод схопив рушника з півниками, що накривав відро з помідорами, і витер спітніле обличчя Одарки:

- Що це, Дарина?

Крізь сплутану підмокрілу солому волосся засвітилися лукаві очі тої.

- Скільки не каже церква про сполучення тіл людей, душі яких поєднані на небесах, все це не перестане бути озброєним вторгненням у жіноче тіло. А будь-яке насилля, навіть узгоджене - це біль. От я і чесно транслюю половину її партнеру. По тій же причині чоловік мій як вогню боїться пологів.

Він перевернувся на спину і закрив очі, Одарка теж перемістилась. Раптом стало важче дихати, стало зовсім прохолодно і якось різко потемніло. Розплющивши очі, побачив, що вони в повітрі та, судячи з впавшого тиску, доволі високо. На посинілим небі розрізнялись зорі. Руки Всеволода були розкинуті на кшталт крил літака і він не міг поміняти їх положення ані на сантиметр. Граф емоційно сказав декілька питомих українських слів, які не значаться в жодному орфографічному словнику.

- Що це, обов'язкова програма для українських відьом - сексуальне катання по небу на чоловіках, - ще й іронічно подумав Всеволод.

Раптом вони попали повітряну яму. Наче вправний наїзник, Одарка схопила поли його розчахнутої сорочки і вивела їх з неї, не полишаючи вести себе як наїзниця на коні, що йде галопом.

Через деякий час, уже відчуючи себе кепсько, змолвився:

- Гей, Одарко, годі буде!

(Автор точно знає, що його пристрелять із підствольного гранатомету за подвійне цитування, але що він може зробити, якщо на фоні карикатурно-літературної ситуації граф, бувший у нуль-світі професором укрліту, заговорив цитатами з класики.)

-Смертний, ти що думаєш, можеш побавитися з Одаркою, закинути її на роки, а потім припертися. Жодного разу не допоміг виховувати дитину. Ба, мабуть і не поцікавився результатом своїх походеньок. З'явився через дев'ятнадцять років, люби його віддано. Коли дочка вже заміжня. Я тебе вже не звала. Я не хвойда по

замовленням. Я богиня! Вмреш такою ганебною смертю, що твої нащадки, П'ясти за триста років царювання так і не наслідять розказати правду.

Всеволода й спасла та ж повість, бо він згадав поведінку Хоми в аналогічній ситуації. Спочатку він помолився апостолу Хомі і відчув, що перестав виконувати клятві чоловічі обов'язки, а в посадці відьми з'явилась непевність. Потім почав читати Символ віри, поперемінно українською та церковнослов'янською мовами. Звільнились руки. Потім вивернувся, сів зверху та лещатами схопив молодицю за горло. Придушена, та пішла на зниження до небезпечної висоти. Розпласталась, розкинула руки як було він, тільки обличчям вниз. Під його стопами з'явилися ледь помітні стрем'яні підніжки.

- Вези туди, звідки злетіли! - гарикнув тій у вухо і дозволив піднятися на крейсерську висоту.

Не вистачало щоб серед підданих поголос пішов:

- Граф у червоній сорочці на голій бабі посеред білого дня по небу катався.

Посадка була такою ж стрімкою і строго вертикальною. Знов заклало вуха. На місці злету-посадки він, не випускаючи довгого та густого волосся-блонд відьми, дотягнувся до новомодних штанів, що висіли на гилці, висмикнув ремінь і почав шмагати її по чому попада від п'ят до плечей. Нарешті Одарка (ні, така красива як була, тільки смугаста) впала на коліна та змолилась:

- Не можу більше. Невже віз ти сюди за океан свою любов і колоністку, щоб вбити.

- А й правда, заб'ю, - подумав Всеволод і припинив езекуцію.

- Здати б тебе єпископу. Онуфрій справедливе і гарне аутодафе організував би. Перше в історії. Сусіди своїх поганських богинь палять, а у нас вони наче у сатани за пазухою. Серед білого дня грається з гравітацією.

- Не віддаси, — безапеляційно заявила Одарка, накидаючи своє яскраво-зелене плаття. Підтримана, райдушна оболонка її зіниць знов засвітилася смарагдовим кольором лазера. - Сам би задавив, вірю. В чужі руки катувати не віддаси.

- А чоловік? Наслідки.

- Не вб'є і печінки не відіб'є. Хоча відлупцює знатно. Челядь звична, як стрімко не падай - зафіксують. Надто їх багато - не зможу мізки всім вправити.

Дурень ти, як і всі чоловіки. Таке про мене подумав. Одна літаю. Просто зверху чутніше, хто з жінок у твоїй і моїй країні зове богиню Цицу. Сьогодні - то із зла великого.

- Стрем'яні підніжки - це ти?

- Ні. Це якісь твої покровителі влізли в ситуацію. Долетів би й охляп. Ще. Більш ніяких наслідків. Дитя від зустрічі не буде. А тепер лобове питання. Що тобі заважає оженитись на мені?

- У мене ж жінка є.

- Десь там, за туманами. Жінка не стінка і обійти можна.

- Овва. Зараз зберусь. Сказано, що все можуть королі, Одарко, і часом визначають долю сієї Землі.

- Так, це наче дає надію. Але відчуваю який підступ.

- Ти можеш керувати державою? Зробити, щоб тебе вважали рівнею інші державники?

- Ні, я не по цій частині. Значить при одруженні суверен повинен керуватись інакшими, ніж любов, речами?

- Господи, дитяча наївність тобі личить, мавко.

- Та ні, я рангом значно вище. Та третя сила (крім мене і твоєї Лізи), яка все прогавила і яку я не на жарт занепокоїла, вже потужно відрізає тебе від мене. Ми довіку не побачимось. То на останок скажу: Ніколи раніше я не користувалась по відношенні до тебе ніякими чарами, крім тих, якими Господь наділив кожную звичайну україночку.

- Ану колись, що у тебе у зашашнику, звичайна хуторяночка!

- Я допомагаю жінкам у всіх їх проблемах. Більше про це не скажу ні слова, бо так недалеко і до меншовартості людей – ляльок в руках всяких там. Доля людини в дійсності і першу чергу залежить від самої людини.

- Це багато що пояснює. Як же ти, така могутня, взагалі попала в полон? Тоді ж я віз тільки дівчат, викуплених з татарського полону.

- Я не завжди була такою. Жила як усі. Але у Новому Світі почула раптом могутній поклик пращурів. Він звав кожного стати найліпшим з можливого.

- Еге! Ця, з мигдалевидними очима з центру паралельних світів побудкою пасіонарності підняла з небуття те, що й не збиралася. Тільки крім тебе я нікого з богинь досі не помітив.

- Дійсно, я перевіряла те, що у твоїй голові зветься ментальним простором. Я єдина богиня пращурів тут і у теперішньому часі. Привіз, розумієте, тоді менше тисячі чоловік і хоче, щоб при тодішньому поклику виявилось, що зненацька прихопив весь пантеон українців. Але, здається, над Україною цей поклик не звучав.

- Не час. Щоб не перебили людей. Ага! Я звідкись знаю більше, чим сказала ця системниця. Богиня Жива! Зроби так, щоб я забув всю цю містику. Лиши у пам'яті дочку.

- Ця волоока системна тварюка тільки що висмикнула з твоєї свідомості знання про те, що у тебе тут є доросла дочка і взагалі заблокувала надходження туди всякої інформації про неї. Біднесенький! Милий мій, коханий. Пробач. Тебе зомбували по деяким питанням.

Влаштувати тобі вибірккову амнезію не можу, ти для мене вже абсолютно недосяжний. Хіба що відкинути подалі.

Всеволод опам'ятався тільки під'їжджаючи до столиці графства, Батурина. І не міг точно сказати, чи сам він, безпам'ятний, їхав чи телепортувала його Одарка. У всякому випадку кінь був підозріло свіжий.

- Містифікація якась, – вирішив він. Що відьма – це встановлений медичний діагноз. А щодо богині. Спочатку ремінісценція з одного класика, якого не вчать у курсі укрліту. Далі абсолютно нелогічне і відчайдушне сватання, хоча сватання дівчини – питомий український звичай, потім звертання до забобонів, які я точно знаю. Потім на

моїх словах як на плечах ворога до наче логічного ланцюжка. А щодо дій і подій – нічого, нічого божественного. Балаканина. Катання по небу – це відьомський атрибут.

Може було трохи гіпнозу і маніпулювання добути. А от триматися від цього кутка подалі – це знатна ідея. Ніяких хуторів поблизу слободи Бузьки на Литаві. І близько не під'їду. Відьомський край.

Марко Східняк. Білий день на хуторі близь слободи Бузьки. Автор. 2021